

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citirea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare împotriva sentinței Judecătorei Chișinău din 20 iulie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2018, declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Constantin Miron, de avocatul Andrei Cebotari în numele inculpatului

Muntean Ghenadie.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>30.01.2018 – 20.07.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>31.07.2018 – 30.10.2018,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>16.01.2019 – 13.02.2019.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

CONSTATĂ :

1. Potrivit sentinței Judecătorei Chișinău din 20 iulie 2018, Muntean Ghenadie a fost condamnat în baza art. 186 alin. (4) Cod penal la 5 ani închisoare.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe un termen de probațiune de 5 ani.

2. Instanța de fond a constatat că inculpatul Munteanu Ghenadie, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările lor prejudiciabile, dorind și admitând în mod conștient, survenirea acestor urmări, acționând împreună și de comun acord cu Liurca Roman, în privința căruia prin ordonanța procurorului în Procuratura mun.Chișinău, oficiul Buiucani din 10 ianuarie 2018, s-a dispus încetarea procesului penal, pe motiv că părțile s-au împăcat, și încă o persoană neidentificată de către organul de urmărire penală, în privința căreia cauza a fost disjunsă în procedură în procedură separată, la 06 decembrie 2017, în

intervalul de timp cuprins între orele 11.00 – 15.00, prin culegere de chei, a pătruns în apartamentul nr. xx, str. xx, mun. Chișinău, ce aparține lui Liurca Nina, de unde pe ascuns a sustras bani în sumă de 8500 euro, echivalentul a 173.258 lei și bijuterii din aur, două perechi de cercei la prețul de 2000 lei, o brățară la prețul de 6000 lei și un inel la prețul de 1000 lei, cauzându părții vătămate o daună materială în sumă totală de 183.258 lei, ce constituie proporții mari.

Instanța a reținut că inculpatul nu a recunoscut vina și a declarat că prietenul Liurca Roman i-a spus că are nevoie de ajutorul lui, deoarece anterior a sustras o sumă de bani de acasă. Acesta l-a rugat să intre în apartamentul unde locuiește și să însceneze sustragerea banilor pe care i-a luat anterior. El i-a spus că cu așa ceva nu se ocupă, dar dacă va găsi pe cineva, îl va anunța. Peste câteva zile, în glumă, a povestit cunoscutului Mardari Viorel această situație și acesta l-a rugat să-i facă cunoștință cu Liurca Roman. Peste o perioadă, l-a telefonat pe Roman și s-au întâlnit la o benzinărie, în automobilul său, unde le-a făcut cunoștință, apoi au discutat rugămintea lui Roman. Ulterior, a fost comisă infracțiunea. Careva folos material de pe urma înțelegerii nu a avut și nici nu i-a fost promis. Din motiv că nu vroia să stea în arest preventiv, a recuperat prejudiciul cauzat părții vătămate. Când au fost reținuți, Liurca Roman l-a rugat să ia vina asupra sa, iar el a decis să-și ajute prietenul. În timpul discuției avute la benzinărie, Liurca Roman a comunicat lui Mardari Viorel unde se află apartamentul și banii. Liurca Roman l-a rugat să-i transmită cheia de la apartament lui Mardari Viorel, deoarece el era la serviciu și nu avea posibilitate. Cunoște că suma care urma a fi sustrasă era în mărime de 1500 euro, iar despre suma de 8500 euro și furtul bijuteriilor a aflat la poliție. În decursul zilei, Mardari Viorel i-a întors cheia pentru ca el s-o transmită lui Liurca Roman, ceea ce a și făcut în aceeași zi. Aflându-se în izolator, Liurca Roman l-a rugat să declare că el împreună cu Mardari Viorel au sustras banii respectivi, precum și faptul că l-a dus cu mașina pe Mardari Viorel până la blocul locativ al părții vătămate. Personal nu a fost în apartament și nu cunoște câți bani erau acolo.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Liurca N., a relatat că întorcându-se acasă, a găsit ușa puțin deschisă. Din casă a dispărut suma de 8500 euro și bijuteriile din aur - un inel, brățara și cerceii. A anunțat poliția. Inițial, fiul Liurca R. nu a recunoscut că a furat banii, dar după ce a fost eliberat de la poliție, i-a spus că a luat suma de 5000 euro mai înainte și i-a cerut ajutorul lui Muntean G. să sustragă restul sumei de 3500 euro. Fiul i-a spus și despre o a treia persoană, dar a zis că nu o cunoaște. Bijuteriile din aur nu i-au fost restituite, Muntean G. i-a restituit doar suma de 3500 euro.

Martorul Liurca R., a relatat că cunoștea că în casă era o sumă de bani și l-a rugat pe Muntean G. să-l ajute să sustragă banii din casă. Acesta, a zis că îl va ajuta și a vorbit cu o a treia persoană. Discuția a avut loc cu o săptămână înainte de a avea loc furtul. El i-a comunicat lui Muntean G. unde sunt banii, acesta a zis că are o persoană care va face totul. A dat cheia sa personală de la apartament lui Muntean G. cu o zi-două mai devreme. În aceeași zi Muntean Ghenadie i-a comunicat despre sustragerea banilor, când s-au văzut seara în oraș, au vorbit

fugitiv, el i-a spus că totul e ok și i-a restituit cheia. Muntean G. l-a întrebat dacă este aur în casă, ca să nu fie suspect faptul că au fost furati doar banii, la care el i-a desenat pe o foaie locul unde se aflau bijuteriile din aur. Nu-și amintește ce sumă i-a spus lui Muntean G. că este în casă, 8000 euro sau 8500 euro. Este adevărat că el personal a declarat că a sustras 5000 euro, iar Muntean G. urma să sustragă în jur de 3000 euro. Înțelegerea cu Muntean G. s-a referit la înscenarea sustragerii întregii sume, înțelegându-se că el va lua 5000 euro, iar Muntean G. va lua doar 3500 euro. Nu s-a văzut cu a treia persoana. Nu cunoștea dacă la momentul sustragerii va fi cineva acasă, astfel i-a zis lui Muntean G. să se ducă să verifice.

Martorul Liurca A., a comunicat că în jurul orei 10.30 a ieșit din casă. Revenind, a depistat că ușa de la intrare era crăpată, a înțeles că a avut loc un furt. Totul era împrăștiat, a verificat dacă sunt banii, care erau lipsă, a chemat poliția. Ulterior au sunat fiului, care a venit și el. Astfel, a fost furată suma de 8500 euro și bijuteriile din aur ale soției.

Vinovăția inculpatului se dovedește și prin probele scrise: procesul verbal de sesizare despre săvârșirea sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 06.12.2017, potrivit cărui Liurca N. a sesizat organele de drept despre comiterea infracțiunii de furt; înștiințarea 902 din 06.12.2017, potrivit cărui Liurca N. a sesizat organele de drept despre comiterea infracțiunii de furt; procesul-verbal de cercetare la fața locului din 06.12.2017, potrivit cărui a fost examinat locul comiterii infracțiunii, și anume apartamentul nr. 56 din str. Onisifor Ghibu 7/1, mun. Chișinău, ce aparține lui Liurca N.

Latura obiectivă a furtului se realizează prin sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane și include: 1) elementul material exprimat prin acțiunea de luare ilegală și gratuită; 2) urmarea imediată sub forma de prejudiciu material efectiv; 3) legătura de cauzalitate dintre acțiunea de luare a bunului realizată de făptuitor și rezultatul produs; 4) modul de sustragere pe ascuns.

Infracțiunea de furt este una *materială* și se *consideră consumată odată cu realizarea elementului material* și, respectiv, survenirea rezultatului - scoaterea bunului din stăpânirea de fapt a posesorului sau a deținătorului și trecerea lui în posesia făptuitorului - acțiune care presupune cauzarea unui prejudiciu material efectiv. Adică, obținerea de către făptuitor a posibilității reale de a proceda cu bunurile sustrate la propria sa dorință adevărate consumarea infracțiunii de furt.

Latura subiectivă se caracterizează prin intenție directă cu scop cupidant (de profit) îndreptată spre sustragerea averii străine și însușirea ei; infractorul conștientizează nu numai gradul de pericol social al acțiunilor sale, dar și faptul că averea este una străină. Prevăzând, așadar, totodată prin realizarea caracterului acțiunilor sale criminale și cauzarea unui prejudiciu material al proprietarului.

Astfel, acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 186 alin. (4) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșită de mai multe persoane, prin pătrundere în locuință, cu cauzarea de daune în proporții mari.

Argumentul apărării că inculpatul a sustras doar suma de 3500 euro, este neîntemeiat, or, după cum s-a stabilit în ședința de judecată, fapta ilicită a fost comisă de mai multe persoane, care de la bun început s-au înțeles să sustragă în

total suma de 8500 euro. Așadar, la calificarea infracțiunii nu contează ce sumă a obținut fiecare din participanții la infracțiune, or, potrivit art. 126 alin. (1) Cod penal, are importanță valoarea pagubei pricinuite părții vătămate de către întregul grup de persoane.

Urmează a fi respinsă și solicitarea apărării, de a fi încetat procesul penal în temeiul art. 109 Cod penal, deoarece potrivit alin. (1) al articolului menționat, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, iar infracțiunea săvârșită, conform art. 16 alin. (4) Cod penal, se califică ca gravă, deci nu se admite împăcarea părților.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, de limitele pedepsei prevăzute la art. 186 alin. (4) Cod penal - închisoare de la 5 la 10 ani, concluzionând că inculpatului urmează a-i fi aplicată pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 5 ani.

Totodată, având în vedere că inculpatul a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, a conlucrat cu organul de urmărire penală, a restituit parțial prejudiciul cauzat părții vătămate, s-a împăcat cu aceasta, a conchis că executarea pedepsei stabilite nu este rațională, urmând a fi suspendată condiționat în baza prevederilor 90 alin. (1) Cod penal, pe o perioadă de probațiune de 5 ani.

3. Procurorul în Procuratura municipiul Chișinău, oficiul Biucani, Ghennadi Epure, a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 186 alin. (4) Cod penal la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat că instanța a aplicat inculpatului o pedeapsă greșit individualizată, deoarece superficial a evoluat caracterul grav al faptei săvârșite, de rând ce, inculpatul, prin acțiunile sale infracționale, manifestatte prin sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, în proporții mari, a pus în pericol un grup de relații sociale cu privire la proprietatea privată.

Instanța nu a ținut cont de pericolozitatea faptei infracționale, de modul de comitere, și anume prin participație, ce presupune înțelegerea prealabilă a mai multor persoane de a comite fapta infracțională, unde inculpatul a conștientizat că acționează în grup, după o intenție unică de a sustrage bunurile din apartament. Or, din declarațiile martorul Liurca R., rezultă că dânsul în prealabil s-a întâlnit cu Muntean G. și i-a explicat cum să ajungă în apartament și unde se află bunurile ce au fost în final sustrate, ce constituie daune în proporții mari.

Infracțiunea comisă de inculpat, potrivit art. 16 alin. (4) Codul penal, constituie o infracțiune gravă, pentru care legiuitorul a prevăzut o pedeapsă echitabilă de la 5 la 10 ani privațiune de libertate.

Individualizând pedeapsa, instanța nu a respectat prevederile art. 96, 385 alin. (1), 394 alin. (1), (2) Cod de procedură penală, conform căror instanța de judecată este obligată să indice în partea descriptivă a sentinței care sunt circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea inculpatului, datele care caracterizează persoana inculpatului, precum și motivele soluției adoptate referitoare la stabilirea pedepsei, de unde reiese că pedeapsa stabilită inculpatului, este neîntemeiată și individualizată contrar cerințelor art. 61, 75 Codul penal, astfel nu va atinge scopul de restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea

condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane.

3.1. A declarat apel și avocatul Andrei Cebotari, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat pe motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

Apelantul a invocat că inculpatul nu a pătruns în apartamentul în care a avut loc sustragerea, fapt confirmat prin declarațiile părții vătămate și a martorilor.

Din cumulul probelor cercetate rezultă că inculpatul, împreună cu Liurca R., au avut înțelegerea înscenării unui furt a sumei de 8500 euro și nu comiterea acestui furt propriu-zis. Inculpatul nu a conștientizat caracterul real al înscenării, dat fiind faptul că din discuțiile purtate cu Liurca R. se relevă că acesta anterior convorbirii deja a sustras banii din apartament.

Că banii au fost sustrași înainte, se confirmă prin declarațiile părții vătămate Liurca N., care a declarat că feciorul Liurca R., după ce a fost eliberat, i-a comunicat că dânsul a luat suma de 5000 euro, înainte de data comiterii faptei, că i-a povestit despre bani lui Munteanu G. și i-a cerut ajutorul să sustragă restul sumei de 3500 euro, cât și prin declarațiile lui Liurca R., care a recunoscut că a sustras suma de 5000 euro, iar Munteanu G., urma să sustragă suma în jur de 3000 euro, că acesta nu a luat nimic și nu a pătruns în casă.

Reiese că inculpatul nu a urmărit scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor părții vătămate și nu a avut interes patrimonial.

Prin urmare, contrar prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța incorect a reținut circumstanțele incluse în învinuire, precum că inculpatul ar fi sustras suma de 8500 euro, care nu s-a confirmat în urma cercetării judecătorești.

Din analiza materialului probator, cert rezultă că suma de 3500 euro este echivalentul a 71.330 lei, iar prejudiciul total cauzat părții vătămate de către inculpat este de 81.330 lei, ceea ce potrivit art. 126 alin. (1) Cod penal, nu constituie proporții mari, astfel că acțiunile inculpatului urmau a fi recalificate în baza art.186 alin. (2) lit. b) Cod penal.

În adresa procuraturii, la 24.01.2018, a fost înaintată o cerere în temeiul art. 244 Cod de procedură penală, privind recalificarea acțiunilor inculpatului, pe motivele expuse supra.

La 25.01.2018, s-a comunicat că cauza a fost expediată cu rechizitoriu în instanța de judecată la 24.01.2018. Pe când, potrivit încheierii Judecătoriei Chișinău din 30.01.2018, cauza a parvenit la 30.01.2018. Astfel, cererea adresată procuraturii a rămas fără soluționare, fiind încălcate prevederile art. 295 Cod de procedură penală.

Procurorul nu a modificat învinuirea, încălcând art. 320 alin. (5) Cod de procedură penală.

Instanța incorect a interpretat tranzacția de împăcare dintre făptuitor și victimă ca o circumstanță atenuantă și nu ca un temei de încetare a procesului penal, în cazul în care fapta inculpatului urma să fie recalificată.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 septembrie 2018, apelurile au fost respinse, ca nefondate.

Instanța de apel a reținut că prima instanță, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei, a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității, veridicității și coroborării lor, corect concluzionând vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal.

Fiind audiat în instanța de apel, inculpatul și-a susținut declarațiile date în cadrul urmăririi penale, cât și în prima instanță, concretizând că învinuirea îi este clară, nu o recunoaște, deoarece nu a sustras nimic, doar îi este cunoscut că a sustras suma de 1500 euro. Părții vătămate a întors suma de 3500 euro, întru a nu-i fi aplicată închisoarea.

Cu toate că inculpatul a pledat nevinovat, prima instanță motivat și întemeiat a concluzionat referitor la vinovăția lui în comiterea infracțiunii imputate, care a fost confirmată pe deplin prin declarațiile părții vătămate Liurca N., a martorilor Liurca R. și Liurca A., înștiințarea 902 din 06.12.2017, procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii sau pregătirea pentru săvârșirea infracțiunii din 06.12.2017, procesul verbal de cercetare la fața locului din 06.12.2017, descrise în mod detaliat în sentinți și partea descriptivă a deciziei instanței de apel, a cărei repetare nu se mai impune. Probe ce demonstrează cu certitudine vina inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, combat argumentele declarate de acesta și avocat cu privire la nevinovăție.

Solicitarea apărării privind recalificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 186 alin. (2) Cod penal este neîntemeiată, deoarece prima instanță corect a constatat dovedită pe deplin vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal. Or, la materialele cauzei penale au fost administrate suficiente probe pertinente și concludente prin care se atestă vinovăția lui în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Afirmațiile inculpatului că dânsul nu a comis fapta infracțională, nu corespund adevărului și sunt date în scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru cele comise, deoarece ele se combat de întreaga sistemă de probe analizate mai sus, și apreciate prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, care integral demonstrează vina lui în comiterea infracțiunii imputate.

Totodată, nu este clară poziția apărării, care în conținutul cererii de apel solicită achitarea inculpatului, iar în cadrul ședinței instanței de apel a cerut recalificarea acțiunilor inculpatului în baza art. 186 alin. (2) Cod penal, care reprezintă doar o modalitate de apărare, în vederea eschivării de răspunde penală.

Argumentele apărării, că organul de urmărire penală urma să recalifice acțiunile inculpatului pe art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal și că a rămas fără soluționare cererea adresată procuraturii, deoarece cauza a fost expediată în instanță cu rechizitoriu, urmează a fi respinse.

În sensul vizat, prima instanță s-a expus asupra recalificării faptei, or, după cum s-a stabilit în ședința de judecată, fapta ilicită a fost comisă de mai multe persoane, care de la bun început s-au înțeleș să sustragă în total suma de 8500 euro. La calificarea infracțiunii nu contează ce sumă a obținut fiecare din participanții la

infracțiune, or, potrivit art. 126 alin. (1) Cod penal, are importanță valoarea pagubei pricinuite părții vătămate de către întregul grup de persoane.

Sunt neîntemeiate și argumentele apărării că, deși în rechizitoriu se menționează că Muntean G. a pătruns și a sustras suma de 8500 euro de la domiciliul părții vătămate, aceste circumstanțe nu s-au confirmat în instanța de judecată, fiind combătute prin declarațiile părții vătămate și a martorului Liurca R.

Sub aspectul invocat, se reține că, potrivit procesului-verbal despre săvârșirea infracțiunii din 06.12.2017, Liurca N. a sesizat organele de drept despre comiterea infracțiunii de furt din apartamentul său, fiindu-i sustrasă suma de 8500 euro și mai multe bijuterii din aur. În cadrul urmăririi penale, ședinței primei instanțe și în instanța de apel, partea vătămată a confirmat faptul că din apartament i-a fost sustrasă suma de 8500 euro. Fapta ilicită a fost comisă de către mai multe persoane care de la bun început s-au înțeles să sustragă suma de 8500 euro, ce se confirmă inclusiv prin declarațiile martorului Liurca R., potrivit căror „...cunoștea că în casă era o sumă de bani și l-a rugat pe Muntean G. să-l ajute să sustragă banii din casă, la care el a zis că îl va ajuta și a vorbit cu o a treia persoană pe care dânsul nu o cunoaște. Discuția a avut loc cu o săptămână înainte de a avea loc furtul, el i-a comunicat lui Muntean G. unde sunt banii, acesta a zis că nu va face acest lucru, dar are o persoană care va face totul”. Astfel, s-a dovedit pe deplin comiterea faptei de către mai multe persoane, care împreună, prin complicitate, de la bun început s-au înțeles să sustragă suma de 8500 euro și bijuterii din aur.

Prin urmare, sunt nefondate alegațiile apărării că inculpatul nu a urmărit scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor părții vătămate și în general nu a avut interes patrimonial.

Or, latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 186 Cod penal, se caracterizează prin intenție directă cu scop de cupiditate îndreptată spre sustragerea averii străine și însușirea ei.

La caz, inculpatul a conștientizat gradul de pericol social al acțiunilor sale criminale și cauzarea unui prejudiciu material proprietarului, astfel că acesta în cadrul examinării cauzei în instanța de fond i-a restituit părții vătămate o parte din suma sustrasă, în mărime de 3500 euro, fapt confirmat în cadrul ședinței instanței de apel atât de către inculpat, cât și de către partea vătămată. Așa că, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (4) Cod penal a fost dovedită pe deplin în baza probelor prezentate, în afara oricărui dubiu rezonabil.

La fel, prima instanță just a respins solicitarea apărării de aplicare a prevederilor art. 109 Cod penal, având în vedere că potrivit alin. (1) al art. menționat, împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă, pe când, infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (4) Cod penal, potrivit art. 16 alin. (4) Cod penal, se atribuie la categoria infracțiunilor grave, și respectiv, nu se admite împăcarea părților.

Prima instanță, la individualizarea pedepsei, corect a ținut cont de prevederile art. 7, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor grave, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, care a săvârșit pentru prima dată o infracțiune, a conclucrat cu organul de urmărire

penală, a restituit prejudiciul cauzat părții vătămate, s-a împăcat cu aceasta, de lipsa circumstanțelor care atenuează ori agravează răspunderea, precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, just concluzionând că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără privare de libertate, cu stabilirea unei pedepsei de 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării ei pentru o perioadă de probațiune. Această pedeapsă, este una echitabilă și proporțională infracțiunii comise, va asigura realizarea scopului pedepsei penale de restabilire a echității sociale și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât de către inculpat, cât și din partea altor persoane, va constitui o garanție și o asigurare că drepturile și libertățile consfințite în legile țării sunt apărate, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

Solicitarea procurorului privind aplicarea față de inculpat a pedepsei de 6 ani închisoare, va fi una mult prea aspră și neproporțională faptei comise.

Or, aplicarea unei pedepse penale sub formă de 5 ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei pe o perioadă de probațiune de 5 ani, va duce la conștientizarea de către inculpat a celor comise, cu atragerea unor concluzii corecte ce țin de comportamentul său și patrimoniul altei persoane.

5. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Constantin Moraru, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea decizei în partea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, cu remiterea cauzei la rejudecare, în aceeași instanță de apel.

Recurentul a invocat că instanța de fond, la stabilirea pedepsei inculpatului, nu a ținut cont de faptul că acesta a săvârșit intenționat o infracțiune gravă, pentru care legea penală prevede o pedeapsă cu închisoare de la 5 la 10 ani.

Astfel, aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal în privința lui nu este oportună și nu-și va atinge scopul de prevenire a comiterii infracțiunilor pe viitor precum și corijarea acestuia, reieșind din scopul pedepsei penale - restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane. Faptul că în privința inculpatului a fost aplicată o pedeapsă prea blândă, poate doar să încurajeze comiterea pe viitor a altor infracțiuni.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și avocatul Andrei Cebotari, în care solicită casarea deciziei și pronunțarea unei hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, pe motiv că *fapta nu întrunește elementele infracțiunii*.

Recurentul a indicat că inculpatul nu a pătruns în apartamentul în care a avut loc sustragerea, fapt confirmat prin declarațiile părții vătămate și a martorilor.

Din cumulum probelor cercetate rezultă că inculpatul, împreună cu Liurca R., au avut înțelegerea înscenării unui furt a sumei de 8500 euro și nu comiterea acestui furt propriu - zis. Inculpatul nu a conștientizat caracterul real al înscenării, dat fiind că din discuțiile purtate cu Liurca R. rezulta că acesta anterior deja a sustras banii din apartament.

Faptul că banii au fost sustrași înainte, se confirmă prin declarațiile părții vătămate Liurca N., care în instanță a declarat că feciorul Liurca R., după ce a fost

eliberat, i-a comunicat că a luat suma de 5000 euro, înainte de data comiterii faptei, că i-a povestit despre bani lui Munteanu G. și i-a cerut ajutorul să sustragă restul sumei de 3500 euro, cât și prin declarațiile lui Liurca R., care a recunoscut că a sustras suma de 5000 euro, iar Munteanu G. urma să sustragă în jur de 3000 euro, că acesta nu a luat nimic și nu a pătruns în casă.

Declarațiile părții vătămate Liurca N., a martorilor Liurca R. și Liurca A., precum și a inculpatului, confirmă că ultimul nu a urmărit scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor părții vătămate și nu a avut interes patrimonial.

Prin urmare, contrar prevederilor art. 385 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, incorect instanțele au reținut circumstanțele incluse în învinuire, că inculpatul ar fi sustras suma de 8500 euro, care nu s-a confirmat în urma cercetării judecătorești.

Din analiza materialul probator, cert rezultă că suma de 3500 euro este echivalentul a 71.330 lei, iar prejudiciul total cauzat părții vătămate constituie suma de 81.330 lei, ceea ce potrivit art. 126 alin. (1) Cod penal, nu constituie proporții mari, astfel că acțiunile inculpatului urmau a fi recalificate în baza art. 186 alin. (2) lit. b) Cod penal.

În adresa procuraturii, la 24.01.2018, a fost înaintată o cerere în temeiul art. 244 Cod de procedură penală, privind recalificarea acțiunilor inculpatului, pe motivele expuse supra.

La 25.01.2018, s-a comunicat că cauza a fost expedită cu rechizitoriu în instanța de judecată la 24.01.2018. Pe când, potrivit încheierii Judecătoriei Chișinău din 30.01.2018, cauza a parvenit la 30.01.2018. Astfel, cererea adresată procuraturii a rămas fără soluționare, prin ce au fost încălcate prevederile art. 295 Cod de procedură penală.

Procurorul nu a modificat învinuirea, încălcând art. 320 alin. (5) Cod de procedură penală.

Instanța incorect a interpretat tranzacția de împăcare dintre făptuitor și victimă ca o circumstanță atenuantă și nu ca un temei de încetare a procesului penal, în cazul în care fapta inculpatului urma să fie recalificată.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) și 12) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor respective pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10) și 12) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, faptei săvârșite și s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile de pe rol (*pct. 5., 5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în *pct. 2. și 4.* din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele, instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile date la faza de urmărire penală, cercetate în instanțe (*vol. 2, f.d. 122, 170*) a părții vătămate Liurca N. că inculpatul i-a restituit integral prejudiciul material și nu are pretenții față de acesta (*vol. 1, f.d. 79*), cât și a martorului Liurca R. că s-a înțeles cu inculpatul și a treia persoană să sustragă din apartamnetul părinților suma de 8500 euro, din care 5000 euro pentru el și 3500 euro pentru ei (*v. 1, f.d. 64, 69, 80*), procesul-verbal de sesizare despre săvârșirea infracțiunii din 06.12.2017, procesul verbal de cercetare la fața locului din 06.12.2017, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanțele indicând detaliat motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul apărării, probele administrate pe caz demonstrând clar și cert prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunilor prevăzute la art. 186 alin. (4) Cod penal, cât și că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică corectă.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanțele, reținând că inculpatul a comis o infracțiune gravă, dar nu are antecedente penale, a conclucrat cu organul de urmărire penală, a restituit prejudiciul cauzat părții vătămate, s-a împăcat cu aceasta, că lipsesc circumstanțele care agravează răspunderea, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei în latura pedepsei aplicate inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, cât și de prevederile art. 7, 61, 75, 90 Cod penal, conform căror la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele

cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală. Pedepsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci, pedeapsa a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale, fiind una echitabilă și proporțională în raport cu gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, cât și a scopului pedepsei penale sub aspectul restabilirii echității sociale, corectării inculpatului, prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane.

Pe lângă aceasta, recursurile, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.1. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele și probele cauzei, inclusiv în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul și apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile atacate cuprind motivele pe care se întemeiază soluția, că au fost întrunite elementele infracțiunii, că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică

corectă, că inculpatului i s-au aplicat pedepse individualizate conform prevederilor legii, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Constantin Miron, și de avocatul Andrei Cebotari, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 20 iulie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 octombrie 2018, în privința inculpatului Muntean Ghenadie Veaceslav, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 13 martie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun